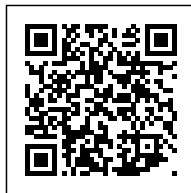

CUỘC HỒNG TRẦN

Trong cuộc hồng trần

Hồng trần lắm nẻo bi ai, sớm mai còn còn đó chiều hôm đã vội tan lìa. Phải nói rằng thế gian lắm nẻo thị phi, cuộc người như một cái lò xây xát làm trầy trật bao nhiêu vết thương rỉ máu, những con tim hoang phế, những nỗi lòng ẩn trắc đôi khi làm chúng ta đau và hơn thế nữa, sâu muện chẳng hề ngơi.

Tác giả: **Kim Thị Thu**

Trường Tiểu học Kim Hòa B - Kim Hòa, Cầu Ngang, Trà Vinh.

Hồng trần lắm nẻo bi ai, sớm mai còn còn đó chiều hôm đã vội tan lìa. Phải nói rằng thế gian lắm nẻo thị phi, cuộc người như một cái lò xây xát làm trầy trập bao nhiêu vết thương rỉ máu, những con tim hoang phế, những nỗi lòng ẩn trắc đôi khi làm chúng ta đau và hơn thế nữa, sầu muộn chẳng hề ngơi.

Giọt nước mắt trần ai chưa bao giờ cạn, cũng chẳng thể nào vơi nếu người người không chịu tỉnh thức. Nằm làm chi, giữ làm chi, có gì là thật đâu. Tất cả chỉ là huyễn mộng mà thôi. Nhưng vì sao không chịu buông bỏ? Là vì vẫn còn tham ái ngặt nghèo cứ tưởng là có mà lại không. Một mai thọ mạng đã tận nghiệp đến, hỏi có gì cản lại được chăng?

Không ...không có gì có thể. Vậy thì hà có gì mà cứ dọa lắm, gieo neo đến rũ rượi tẩm thân tàn. Thân này đã khó được lại dễ mất đi, mấy mươi năm tuổi thọ có dài là bao, chỉ một chớp mắt tóc đã pha sương “giật mình nổi kê chưa chín”.

Mặt trời cứ lên cao rồi lại xuống thấp, ánh trăng khuyết lại tròn, những chuyện được mất - hơn thua cứ xoay vòng tiếp nối. Ta còn vui mãi được không, còn cầm cố tẩm thân giả tạm này được không? Từ bao nhiêu kiếp đến nay liệu ai có thể đàm phán được với lão Diêm Vương để khất lại thời gian kết thúc sinh mệnh. Không có bao giờ...

Thế nên, nghĩ cho cùng sự sống này còn thua một canh bạc chẳng biết khi nào hơi thở sạch túi, chẳng biết mình sẽ đi về đâu trong cuộc hành trình phía bên kia nếu như cứ để tâm luân quần trong dòng xoáy tam đồ.

Cuộc đời như gió thoảng mây trôi nước xuôi ghềnh thác, còn đó mất đó, lợi danh muôn ngả, nào có thể giữ mãi đâu. “Bóng trăng đáy nước, hoa đốm giữa trời” người vẫn thường đưa tay bắt hụt rốt cuộc chỉ chuốc thêm nỗi phiền. Nó, đã là phù phiếm thì sao mà nắm giữ cho được lâu dài. Nhìn trăng đáy nước tưởng rằng trăng rơi. Người biết, ta biết nhưng chẳng chịu buông

và lòng ham muốn vọng cuồng mê tâm bất chấp.

Bàn chân dẫn bước vào màn đêm tăm tối thì có sao không chịu lùi lại một bước để thấy bề rộng trời cao. Khổ ải đã liên miên không hồi cùng tận thì có sao không chịu bỏ lại bên đàng cho nhẹ gánh ưu tư. Thế gian có ai không gặp cảnh náo phiền, có ai cuộc sống trọn lành không đau.

Có gì lạ đâu, đời vốn dĩ là thế kiếp người vốn dĩ là vậy. Thế sao người cứ mãi tranh đua vọng tìm cầu cạnh, xây mộng đời bằng lâu đài cát bên bờ biển đam mê. Chỉ một ngọn sóng trần là tiêu tan tất cả. Phước và nghiệp nào có rời nhau. Sao người cứ mãi hư hao.

Tác giả: **Kim Thị Thu**

Trường Tiểu học Kim Hòa B - Kim Hòa, Cầu Ngang, Trà Vinh.